

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 023571 19 Кж 6
Бања Лука, 12.11.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Н.В., због кривичног дјела убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца из Бање Луке и браниоца оптуженог, адвоката Ж.В. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023571 18 К од 12.4.2019. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали замјеник главног републичког тужиоца Светлана Брковић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 12.11.2019. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца из Бање Луке и браниоца оптуженог Н.В., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023571 18 К од 12.4.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 023571 18 К од 12.4.2019. године, оглашен је кривим оптужени Н.В., због кривичног дјела убиство из члана 124. став 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, у коју је, на основу одредбе члана 59. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору од 26.10.2018. године, па надаље. На основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту ЗКП РС), оптужени је обавезан да, оштећенима О. и С.В плати материјалну штету и то трошкове сахране у износу од 4.771,00 КМ, у року од тридесет дана од дана правоснажности пресуде, док су, у погледу накнаде нематеријалне штете, оштећени упућени на парницу. На основу одредбе члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а), е) и ж) ЗКП РС, оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 8.614,32 КМ, те паушала у износу од 150,00 КМ, као и награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, чију висину ће суд одредити посебним рјешењем.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни јавни тужилац из Бање Луке и бранилац оптуженог, адвокат Ж.В. из Б.Л.

Жалбе су изјављене због одлуке о кривичној санкцији, са супростављеним аргументима у прилог тврдњи, да првостепени суд, приликом одмјеравања казне затвора, није дао правилан значај утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима. У том правцу је и приједлог тужиоца, да се преиначи побијана пресуда и оптуженом изрекне већа казна затвора, док је приједлог браниоца оптуженог, да се казна смањи.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС, замјеник главног републичког тужиоца је изложила жалбу окружног јавног тужиоца из Бање Луке, остајући код приговора садржаним у њеном образложењу и приједлога. У погледу жалбе браниоца оптуженог, предложила је да се иста одбије, као неоснована. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код изнесених приговора и приједлога, које је оптужени у цјелости подржао. Предложили су да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Овај суд је, у вези са аргументима изнесеним у жалбама тужиоца и браниоца оптуженог, испитао побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, налазећи да је првостепени суд приликом одмјеравања казне, у складу са одредбом члана 58. став 1. КЗ РС, дао правилан значај свим утврђеним околностима које су од значаја за висину казне.

Правилно је првостепени суд цијенио утврђене олакшавајуће околности, детаљно образложене у побијаној пресуди (страна 9), наглашавајући значај личних и породичних прилика оптуженог, и то да је старије животне доби и породичан, а посебно чињеницу да је оптужени признао извршење кривичног дјела, приликом првог саслушања. На тај начин је правилно цијењен став према дјелу, те у контексту наведеног и чињеницу да је оптужени показао искрено кајање за извршено дјело.

Надаље, према чињеничном утврђењу побијане пресуде, извршењу дјелу су предходили дугогодишњи међусобни сукоби вербалног карактера и нетрпељивости (због имовинских односа и сјече шуме), који су, уз структуру личности оптуженог које карактерише афективна лабилност (ниска толеранција на фрустрације, склоност ка реактивном понашању и импулсивност), према сагласним налазима вјештака психијатара оптужбе и одбране, довели до смањене могућности схватања дјела и истог таквог степена умањења могућности управљања поступцима (али не и битно). Ради тога се ове околности и чињенице, у сфери психичког стања оптуженог у вријеме извршења дјела и односа према дјелу у цјелини, супротно аргументима из жалбе браниоца оптуженог, не могу цијенити као олакшавајуће околности, нити их, као такве и цијени побијана пресуда.

С друге стране, као отежавајуће околности, правилно је првостепени суд цијенио тежину почињеног кривичног дјела, са аспекта законом прописане

казне за то дјело, начин извршења и бројност удараца металним дијелом лопате и дрвеном држалицом у предјелу главе оштећеног Р.В. (најмање четири удараца) и након пада оштећеног на асфалтну подлогу локалног пута, чиме је оптужени исказао упорност у извршењу дјела. У повезаности са наведеним, правилно је првостепени суд цијенио и чињеницу да је оптужени осуђиван због кривичног дјела насиље у породици и породичној заједници из члана 208. став 1 КЗ РС (изречена условна осуда).

Све наведене олакшавајуће околности, у својој укупности, супротно аргументима из жалбе тужиоца, по оцјени овог суда, не оправдавају изрицање веће казне затвора од оне која је изречена побијаном пресудом, нити наведене отежавајуће околности оправдавају изрицање мање казне затвора, како је то предложено у жалби браниоца оптуженог.

Цијенећи наведено, казна затвора у трајању од 13 (тринаест) година, изречена побијаном пресудом, по оцјени овог суда, одмјерана је уз правилну оцјену свих утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности и у складу са одредбом члана 58. став 1. КЗ РС, те представља потребну и довољну мјеру казне, првенствено са аспекта њене индивидуализације, те сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 43. КЗ РС.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучио је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић